

Praćenje suđenja za ratne zločine - Jamstvo procesa suočavanja s prošlošću i održivosti pravosudnih reformi u Hrvatskoj

Osijek, Zagreb, 24. lipnja 2014.

Dvotjedni izvještaj o suđenjima za ratne zločine

U Zagrebu održana regionalna konferencija, a u Londonu globalni summit o sprječavanju seksualnog nasilja u oružanim sukobima

U organizaciji Ministarstva branitelja, a uz podršku UNDP-a, u Zagrebu je 29. i 30. svibnja održana regionalna konferenciju pod nazivom *Seksualno nasilje u oružanom sukobu: Ispravljanje nepravde, sprječavanje nasilja u budućnosti*. Okupila je više od 120 vladinih dužnosnika i aktivista civilnog društva iz država jugoistočne Europe. Glavni cilj konferencije bio je potaknuti vlade i javnost država regije na rješavanje položaja žrtava seksualnog nasilja u oružanim sukobima, što uključuje priznanje, podršku i reparacije za žrtve, bez provođenja sudskog postupka i ponovne traumatizacije žrtava.

Podaci o seksualno zlostavljanima u ratu u Hrvatskoj od 1991. do 1995. godine

Prema UNDP-ovom istraživanju iz 2013. godine do 2.200 osoba je pretrpjelo teške oblike seksualnog nasilja za vrijeme oružanog sukoba u Hrvatskoj od 1991. do 1995. godine.

MUP RH je utvrdio da postoji sumnja da bi nad 182 žrtve mogli biti počinjeni ratni zločini silovanjem ili drugim oblicima seksualnog zlostavljanja. Neke od potencijalnih žrtava u međuvremenu su preminule, neke su izjavile da nisu seksualno zlostavljane, a neke nisu željele dati iskaz. Po evidencijama DORH-a ratni zločin silovanjem sigurno je počinjen nad 57 žrtava, pretežno ženskih osoba. U odnosu na 36 žrtava pokrenuti su kazneni postupci. Zbog ratnog zločina počinjenog silovanjem osuđeno je 15 počinitelja.

Nedostatak potpore od strane državnih institucija, neprepoznavanje i nepriznavanje patnje žrtava seksualnog zlostavljanja u društvu te društvena stigmatizacija utječu na slabo prijavljivanje ovih zločina.

Žrtve silovanja ili drugih oblika seksualnog zlostavljanja ni danas nemaju zajamčen status, priznanje, naknadu i potporu. Kako bi se ispravila nepravda, Ministarstvo branitelja izradilo je prijedlog *Zakona o pravima žrtava seksualnog nasilja u Domovinskom ratu*.

Druge države u regiji također rade na stvaranju zakonodavnog okvira radi osiguranja posebnog statusa i odgovarajućih reparacija ovih žrtava.¹ Iskustva vlada i organizacija civilnog društva u regiji mogu biti vrijedno iskustvo drugim državama koje rade na sprječavanju ratnog seksualnog nasilja i otklanjanju njegovih posljedica.

Zaključci konferencije² predstavljani su u Londonu, na globalnom sammitu koji je održan od 10. do 13. lipnja, u sklopu *Inicijative za prevenciju seksualnog nasilja u konfliktu* koju je u svibnju 2012. pokrenuo ministar vanjskih poslova Velike Britanije William Hague. Hague je zajedno s posebnom izaslanicom visokog povjerenika UN-a za izbjeglice Angelinom Jolie bio domaćin četverodnevno summita, kojem je nazočilo 1.200 sudionika iz 115 država.

¹ Deseci tisuća silovanja zabilježeni su u ratnim sukobima na području bivše Jugoslavije, tijekom devedesetih. Procjenjuje se da je samo na području Bosne i Hercegovine silovano od 20 do 50 tisuća žena.

² http://www.branitelji.hr/arhiva/p3373/dokument/2106/Saz%CC%8Cetak%20konferencije_29-30.5.2014..pdf

Projekt je financiran u sklopu EIDHR programa Europske unije za Republiku Hrvatsku.

Sadržaj izvještaja isključiva je odgovornost organizacija civilnog društva i ne može se ni pod kojim okolnostima smatrati da odražava stav Europske unije.

Reakcije aktivista na doček ratnog zločinca Kordića: Poštujemo žrtve, suosjećamo s obiteljima

Nakon izdržane dvije trećine 25-ogodišnje kazne, na slobodu je 6. lipnja 2014. pušten haški osuđenik Dario Kordić.

Osuđenog ratnog zločinca u zagrebačkoj zračnoj luci uz desničarske budnice, ali i povike „Za dom spremni“, dočekalo je više stotina oduševljenih članova obitelji, prijatelja i istomišljenika, među kojima su se nalazili i neki devedesetih godina visokopozicionirani političari te predstavnici katoličke crkve, poput sisačkog biskupa Vlade Košića, koji je poveo molitvu u zahvalu zbog Kordićevog povratka.

Osim njih, ondje su se nalazili i aktivisti Sabina Šabić i Zoran Ivančić. Dražeći transparent na kojem je pisalo „116“ (broj žrtava ubijenih u selu Ahmići) Zoran Ivančić je uzviknuo „*Sotono! Ubojice!*“. Prema njemu se sjetila rulja i zadala mu nekoliko udaraca. Policija ga je privela i tako ga spasila, no prema napadačima nije reagirala.

Istoga dana u Zagrebačkoj katedrali svetu misu zahvalnicu zbog Kordićevog povratka predvodio je pomoćni zagrebački biskup Valentin Pozaić.

Nekoliko dana potom, 10. lipnja, u organizaciji *Kuće ljudskih prava* i *Antifašističke lige Hrvatske*, a uz podršku članica *Platforme 112*, pred Zagrebačkom katedralom dvjestotinjak aktivista prosvjedovalo je protiv crkvenoga poricanja zločina istaknuvši imena i prezimena 116 žrtava HVO-ova pokolja bošnjačkih civila u Ahmićima.

„Iz Hrvatske odašiljemo drukčiju poruku: da poštujemo žrtve i suosjećamo s njihovim obiteljima. Hrvatska se mora suočiti s ovim zločinom. Pripadnici Katoličke crkve koji slave Kordića šalju neprihvatljive poruke. One ne doprinose ni suživotu ni miru, i izravno vrijeđaju obitelji ubijenih. To se nije smjelo dogoditi“, kazao je aktivist *Documente* Eugen Jakovčić.

Dario Kordić i zločini u Lašvanskoj dolini

Dario Kordić bio je jedan od vodećih političara u zajednici bosanskih Hrvata: od 1991. do 1995. godine predsjednik Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine; od 1992. do 1995. potpredsjednik i član Predsjedništva Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne, a kasnije Hrvatske Republike Herceg-Bosne.

Kao predsjednik HDZ BiH, zdušno se uključio u zajednički plan progona. Planirao je, poticao i naređivao kaznena djela u općinama Travnik, Vitez, Busovača i Kiseljak, u blizini Lašvanske doline u središnjoj BiH.

Prisustvovao je sastancima političara tijekom kojih je odobren napad na Ahmiće, u općini Vitez, počinjen 16. travnja 1993. godine. U tom je napadu masakrirano više od 100 muslimanskih civila, uključujući 32 žene i 11 djece, razorene su kuće, a selo je etnički očišćeno od muslimanskog stanovništva. Kordić je kao visoki regionalni političar sudjelovao u planiranju vojne operacije i napada čiji je cilj bio ‘čišćenje’ tog područja od Muslimana.

Planirao je napade na druga područja Lašvanske doline, uključujući zaseoke Šantići, Pirići i Nadioci. Ti napadi, zajedno s napadima na Vitez i Večerisku, između ostalog, slijedili su zajednički plan čiji je cilj bio etničko čišćenje tog područja od muslimanskog stanovništva.

Kao politički čelnik sa značajnim vojnim utjecajem, poticao je, planirao i naredio napad na Busovaču, koji je bio usmjeren protiv civilnog muslimanskog stanovništva i civilnih objekata. Mnogi civili Muslimani su ubijeni ili protjerani, a njihova imovina je uništena tijekom napada.

Naredio je pritvaranje bosanskih Muslimana i uspostavljanje pritvorskih objekata u Lašvanskoj dolini, konkretno u mjestu Kaonik, kino dvorani u Vitezu, Veterinarskoj stanici i zgradi SDK (u bloku ureda u Vitezu), u Šahovskom klubu i školi u Dubravici.

Osim toga, Sud je utvrdio i da je Hrvatska ostvarivala sveukupnu kontrolu nad HVO-om u relevantnom razdoblju, da je rukovođila u planiranju, koordinaciji i organizaciji HVO-a i da je postojao međunarodni oružani sukob između Hrvatske i BiH.

Podaci preuzeti sa web stranice MKSJ

http://www.icty.org/x/cases/kordic_cerkez/cis/bcs/cis_kordic_and_cerkez_bcs_1.pdf

Projekt je financiran u sklopu EIDHR programa Europske unije za Republiku Hrvatsku.

Sadržaj izvještaja isključiva je odgovornost organizacija civilnog društva i ne može se ni pod kojim okolnostima smatrati da odražava stav Europske unije.

Neuspjeh tužiteljstva – oslobađajuće presude pripadnicima hrvatskih postrojbi

a) *Drljo i Krajina nepravomoćno oslobođeni optužbe za zločin u Gruborima*

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Zagrebu 6. lipnja 2014. godine oslobodilo je bivše pripadnike Antiterorističke jedinice (ATJ) Lučko Franu Drlju i Božu Krajinu optužbe za ratni zločin počinjen u Gruborima, gdje je 25. kolovoza 1995. godine usmrćeno šestero starijih mještana te su spaljene gotovo sve kuće. Iako je Vijeće utvrdilo da su zločine počinili pripadnici ATJ Lučko, optuženike je oslobodilo optužbe.

Drljo je oslobođen optužbe da je zajedno sa Igorom Benetom, okrivljenikom koji je tijekom ovog kaznenog postupka pronađen obješen, pucao u civile, kao i za nesprječavanja sebi podređenih da čine zločine – pucaju u civile i pale kuće, dok je Krajina oslobođen optužbe za nesprječavanje podređenih da čine zločine.

Tijekom dokaznog postupka brojni svjedoci i materijalni dokazi ukazivali su na to da je postrojba bila podijeljena na grupe i da su optuženi Drljo i Krajina imali zapovjedne ovlasti u svojim grupama. O zapovjednoj odgovornosti govori i činjenica da su naknadno izvješća pisali Krajina, Balunović i Žinić, tj. sve vođe grupa osim Drlje, koji je odbio pisati izvješće. Svjedoci su iskazivali da su upravo grupe Drlje i Krajine prošle kroz Grubore. Neki svjedoci su čak u istrazi spominjali prvooptuženog Drlju kao direktnog počinitelja zločina, no na glavnoj raspravi promijenili su iskaze.

Većina pripadnika ATJ Lučko, koji su sudjelovali u akciji tijekom koje su ubijeni civili, tvrdila je da ništa nije ni vidjela ni čula. Tvrdili su da ne znaju tko je akcijom zapovijedao, tko su im na terenu bili neposredni nadređeni. Tadašnji pripadnici elitne postrojbe nisu znali tko je odredio smjer kretanja, a kuće koje su im se našle na putu nisu provjeravali, iako se čišćenje terena provodilo s ciljem eliminiranja zaostalih pripadnika neprijateljskih snaga.

Tužiteljstvo je najavilo žalbu na oslobađajuću presudu.

O zločinu u Gruborima

Dana 25. kolovoza 1995. godine u zaseoku Grubori pored Plavnog ubijeni su mještani starije dobi: Jovo Grubor, Miloš Grubor, Marija Grubor, Milka Grubor, Đuro Karanović i Jovan Grubor pok. Damjana. Većina mještana Plavnog i Grubora se toga jutra uputila prijaviti UNPROFOR-u u školskoj zgradi u Plavnom, radi odlaska u tadašnju SR Jugoslaviju ili zbog eventualnog ostanka u Hrvatskoj. Civili srpske nacionalnosti koji su toga jutra ostali u svojim domovima su ubijeni, a gotovo sve kuće u zaseoku su zapaljene.

U Gruborima danas nitko ne živi. Obitelji ubijenih u izbjeglištvu još uvijek iščekuju pravdu i obeštećenje.

b) *Velibor Šolaja nepravomoćno oslobođen optužbe za usmrćenje starice u Medačkom džepu*

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Zagrebu 17. lipnja 2014. godine oslobodilo je Velibora Šolaju optužbe da je u rujnu 1993. godine, tijekom vojne akcije “Džep 93”, u mjestu Lički Čitluk počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva usmrćivši stariju žensku osobu.

Usmeno obrazlažući presudu, predsjednik Raspravnog vijeća rekao je da „*sudovi sude na temelju zakona, a ne na temelju očekivanja pojedinih nevladinih udruga*“. Istaknuo je da nije bilo dokaza na temelju kojih bi se donijela osuđujuća presuda: nema tijela žrtve, oružja kojim je djelo počinjeno, a svjedok Kulašić, koji je teretio Šolaju, nije ustrajao u svom iskazu, jer se nije pojavio na rekonstrukciji događaja, kao i da je njegov iskaz upitne vjerodostojnosti jer između toga svjedoka i okrivljenoga postoji animozitet.

Podsjetimo, u ovome kaznenom predmetu u travnju 2014. godine provedena je rekonstrukcija, na mjestu događaja u selu Lički Čitluk, na kojoj je Josip Mršić kao svjedok izjavio da je upravo on pucao u nepoznatu žensku osobu i tako je ubio. Mršić je isto ponovio i na glavnoj raspravi 6. svibnja 2014. godine, pojašnjavajući pritom da je nakon njega u nju pucao i okrivljeni Šolaja.

U priopćenju od 21. svibnja 2014. godine, ŽDO u Zagrebu je navelo da je pokrenulo istragu protiv Mršića, zbog osnovane sumnje da je, nakon što je u podrumu kuće zatekao nepoznatu žensku osobu starije životne dobi, zajedno s

Projekt je financiran u sklopu EIDHR programa Europske unije za Republiku Hrvatsku.

Sadržaj izvještaja isključiva je odgovornost organizacija civilnog društva i ne može se ni pod kojim okolnostima smatrati da odražava stav Europske unije.

Veliborom Šolajom, u nju pucao iz svog osobnog naoružanja, pa su je tako usmrtili. ŽDO je navelo da je na raspravi 6. svibnja 2014. godine svjedok D.R. potvrdio da je Mršić pucao u žensku osobu, kao i da je ŽDO ispitalo drugog svjedoka (ime nije navedeno), koji je potvrdio da je Mršić zajedno sa Šolajom pucao u žrtvu.

Za zločine koje su hrvatske postrojbe počinile u Medačkom džepu osuđen je tek Mirko Norac. Nitko od neposrednih počinitelja do danas nije osuđen. Kao i u postupku za zločin u Gruborima, među počiniteljima i pripadnicima postrojbe koji su vidjeli počinjenje zločina postoji zavjera šutnje. Dok se u društvu ne stvori ozračje u kojemu bi očevici odlučili progovoriti o počiniteljima mrlja zločina ostaje na cijeloj postrojbi.

c) Potvrđena oslobadajuća presuda pripadniku Hrvatske vojske kojeg se teretilo za usmrćenje dvoje civila kod Mrkonjić Grada

Žalbeno vijeće VSRH 6. svibnja 2014. godine odbilo je žalbu državnog odvjetnika te je potvrdilo presudu Županijskog suda u Zagrebu kojom je 9. svibnja 2012. godine pripadnik HV-a Ivica Pintarić oslobođen optužbe da je točno neutvrđenog dana u rujnu ili listopadu 1995. godine u jednom selu u okolici Mrkonjić Grada (BiH) hicima iz automatske puške u jednoj obiteljskoj kući usmrtio jednu nepoznatu mušku i jednu nepoznatu žensku osobu te tako počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Žalbeno je vijeće, kao i Raspravno, smatralo da se iz iskaza samo jednog svjedoka ne može nedvojbeno zaključiti da je optuženi počinio kazneno djelo, da je iskaz toga svjedoka optužbe preštur, da nisu pronađena tijela, da nije poznat identitet žrtava niti ime sela gdje je navodni zločin počinjen.

Nažalost, optužnica nije bila zasnovana na dostatnim i kvalitetnim dokazima. Ovim je onemogućeno svako daljnje istraživanje zločina iz optužnice protiv ovoga okrivljenika. Bolja suradnja s pravosudnim tijelima Bosne i Hercegovine mogla je pomoći u rasvjetljavanju brojnih nepoznanica kojih je ovaj predmet prepun. Ishitreno podizanje optužnice teško je opravdati.

Bivšem oficiru JNA zbog granatiranja Zadra i okolice 7 godina zatvora

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Splitu 9. lipnja 2014. godine proglasilo je krivim Aleksandra Lazarevića i osudilo ga na 7 godina zatvora.

Lazarević, bivši oficir JNA, presudom Županijskog suda u Zadru 1997. godine u odsutnosti je osuđen na 14 godina zatvora. U tom je postupku (protiv opt. Momčila Perišića i dr.) osim Lazarevića u odsutnosti osuđeno još 18 oficira bivše JNA jer su izdavali i prenosili zapovijedi podčinjenima da bez ikakvih vojnih potreba i izbora ciljeva otvaraju vatru po civilnim objektima u Zadru i njegovoj bližoj okolici, uslijed čega je poginulo najmanje 30 civila te je počinjena golema materijalna šteta.

Lazarević je 29. listopada 2013. godine uhićen pri pokušaju ulaska u Bosnu i Hercegovinu iz Srbije, a potom ga je BiH izručila Hrvatskoj. Potom mu je odobrena obnova postupka.

Obrazlažući presudu, predsjednik Raspravnog vijeća naglasio je kako isključiva odgovornost za žrtve i štetu nije na Lazareviću i njegovoj bitnici. U to vrijeme bila je kaotična situacija. Oko Zadra je postojao široki prsten snaga JNA koje su napadale grad. Lazarević je mogao odbiti zapovijedi ili opstruirati gađanje, no on ih je prosljedio. Nije poput nekih ročnika hrvatske nacionalnosti odbio zapovijedi, zbog čega su bili uhićeni i odvedeni u zatvor u Knin. Bio je dio hijerarhijskog lanca u prenošenju naredbi, a njegova baterija pucala je na civilne objekte u Zadru. U odnosu na prvu presudu, smanjena mu je kazna, jer je Vijeće utvrdilo znatno manju količinu njegove kriminalne aktivnosti. Pri odmjeravanju kazne cijenjeno je i njegovo izuzetno korektno ponašanje, kao i priznanje da su cijevi haubica bile okrenute prema Zadru.

Svi ostali oficiri JNA, 1997. godine osuđeni zbog granatiranja Zadra i okolice, i dalje su nedostupni hrvatskom pravosuđu.

Viši sud u Beogradu potvrdio optužnicu protiv petorice bivših pripadnika Milicije i Teritorijalne obrane Sotin

Prema priopćenju Višeg suda u Beogradu od 16. lipnja 2014. godine, Izvanraspravno vijeće Odjeljenja za ratne zločine potvrdilo je optužnicu protiv petorice bivših pripadnika Milicije i TO Sotin, zbog osnovane sumnje da su od polovine listopada do kraja 1991. godine ubili 16 civila hrvatske nacionalnosti u Sotinu kod Vukovara.

Jednom od petorice optuženih utvrđena je kazna od devet godina zatvora, s obzirom da je Sud prihvatio njegov Sporazum sa Tužilaštvom o njegovom svjedočenju.

Posmrtni ostaci 13 ubijenih civila pronađeni su u masovnoj grobnici, napuštenoj klaonici pored Sotina, u travnju 2013. godine. Do saznanja o lokaciji Tužilaštvo je došlo tijekom istrage. Mjesta ukopa tijela ubijenih Sotinčana tada je pokazao jedan od okrivljenih.

Podignuta optužnica protiv desetorice okrivljenika zbog zločina nad hrvatskim civilima i zarobljenicima u Trpinji

ŽDO u Osijeku 17. lipnja 2014. godine priopćilo je da je podiglo optužnicu protiv desetorice okrivljenika kojima se stavlja na teret da su od 14. rujna pa do kraja studenoga 1991. u Trpinji, kao pripadnici paravojnih i pararendarstvenih snaga pobunjenika, zapovijedali i sudjelovali u protuzakonitom lišavanju slobode civila hrvatske narodnosti, njihovom zlostavljanju, mučenju i usmrćivanju te zlostavljanju, mučenju i usmrćivanju hrvatskih branitelja.

Dana 14. rujna 1991. nezakonito je uhićeno najmanje 14-ero civila koje su okrivljenici u zatvoru milicije zlostavljali, dok su jednu od uhićenih žena silovali, a zatim je desetero civila: M.Ć. (1921.), C.Č. (1929.), S.B. (1929.), I.B. (1933.), M.M. (1941.), I.M. (1924.), I.U. (1959.), K.K. (1926.), A.P. (1921.) i A.B. (1949.), odvezeno do Bobotskog kanala, gdje su ih okrivljenici usmrtili i zakopali.

Okrivljenici su od 15. do 19. studenoga 1991. nezakonito u Borovu naselju uhitili 12-ero civila, a zatim i petero ranjenih civila iz ratne bolnice u „Borovo Commercú“, te ih odvezli u Trpinju gdje su ih zlostavljali. Jednu od uhićenih žena višestruko su silovali, a zatim su sedmero civila: K.Ž. (1938.), R.Ž. (1966.), S.G. (1906.), F.J. (1915.), A.M. (1909.), V.R. (1940.) i K.S. (1908.), odvezli do Bobotskog kanala, usmrtili i zakopali.

Tereti ih se i da su od kraja rujna do 2. studenoga 1991. fizički i psihički zlostavljali zarobljene hrvatske branitelje M.B. (1956.) i P.B. (1954.). Prisilili su ih da razminiraju jednu obiteljsku kuću te su ih tjerali da pjevaju četničke pjesme. Tereti ih se i da su 16. studenoga 1991. u Miliciji u Trpinji prilikom ispitivanja tukli zarobljenog hrvatskog branitelja Z.G. (1957.).

Ujedno, tereti ih se da su 19. i 20. studenoga 1991. iz sanitetskih vozila JNA nasilno izvukli najmanje 30-oricu zarobljenih i teško ranjenih hrvatskih branitelja, zatvorili ih u hangar VUPIK-a u centru Trpinje, a zatim ih odvodili na ispitivanja u Miliciju gdje su ih teško zlostavljali i mučili, a potom sedmoricu: S.Š. (1962.), Ž.G. (1966.), M.D. (1963.), M.G. (1963.), L.G. (1957.), M.M. (1967.) i J.L. (1937.), odvezli do Bobotskog kanala, usmrtili i zakopali.

U priopćenju ŽDO-a u Osijeku nije navedeno koliko je okrivljenika dostupno hrvatskom pravosuđu.

Podignuta još jedna optužnica protiv Siniše Martića zvanog Šilt

Ne navodeći ime okrivljenog, Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu priopćilo je 30. svibnja 2014. godine da je podiglo optužnicu protiv jednog državljanina Srbije (r. 1965.).

Tereti ga se da je 19. studenoga 1991. godine, kao komandir Specijalne jedinice “Milicije Krajine” Glina zvane “Šiltovi”, nakon što je od V.M., ženske osobe s vidljivim duševnim poteškoćama, prilikom ispitivanja u logoru KPD Glina dobio informaciju da se u njenoj kući navodno krije 20 hrvatskih vojnika, izveo ju iz logora te sa 40-ak pripadnika svoje postrojbe došao do njene kuće u Donjoj Bučici i naredio joj da uđe u nju. Iako iz kuće nije bilo nikakvog otpora niti je išta ukazivalo da bi ondje bili skriveni hrvatski vojnici, a znajući da se u kući nalaze V. M. i njena majka M. M., naredio je pripadnicima svoje postrojbe da otvore vatru na kuću. Na taj su način smrtno stradale obje ženske osobe.

Istraga protiv osmorice pripadnika srpskih postrojbi zbog zločina u Glinskom Novom Selu

ŽDO u Zagrebu 5. lipnja 2014. godine priopćilo je da je donijelo rješenje o provođenju istrage protiv osmorice državljana Srbije zbog osnovane sumnje da su neutvrđenog dana sredinom listopada 1991. godine, po zapovijedi prvookrivljenog komandanta TO Glina da se usmrti preostalo civilno stanovništvo Glinskog Novog Sela, zapovjednik Izviđačko-diverzantske grupe TO Glina (danas pokojni) poručnik JNA i ostalih sedmero okrivljenika (pripadnika te jedinice) te još trojica danas pokojnih pripadnika jedinice došli u Glinsko Novo Selo, istjerali civile iz kuća i okupili ih na jednom mjestu u središtu mjesta. Potom su izdvojili žene i zatvorili ih u drvenu kuću na koju su ispalili raketu iz „Zolje”, uslijed čega se kuća zapalila, a u muškarce su pucali iz osobnog naoružanja. Usmrtili su ukupno 32 osobe. Ujedno, postoji osnovana sumnja da je jedan od okrivljenika neutvrđenog dana sredinom studenoga 1991. godine u mjestu Prekopa hicima iz automatskog pištolja usmrtio civilnu žensku osobu K. M.

Istraga protiv jednog pripadnika HV-a zbog „post-Olujnog“ zločina u Kijanima

ŽDO u Rijeci 18. lipnja 2014. priopćilo je da je donijelo rješenje o provođenju istrage protiv hrvatskog državljanina (r. 1957.) zbog osnovane sumnje da je kao pripadnik 118. domobranske pukovnije HV-a iz Gospića u razdoblju od 15. do 28. kolovoza 1995. u selu Kijani usmrtio ispred njihove kuće civile R.S., M.S. i M.S.

Povodom prijedloga županijskog državnog odvjetnika sudac istrage je donio rješenje o određivanju istražnog zatvora protiv okrivljenoga zbog opasnosti od utjecaja na svjedoke i zbog osobito teških okolnosti pod kojima je kazneno djelo počinjeno. No određena je i visina jamstva za inače vojnog umirovljenika, u iznosu od 650 tisuća kuna, javio je *Novi list*.

Prema podacima Hrvatskog helsinškog odbora u selu Kijani je nakon „Oluje“ ubijeno 14 starijih srpskih civila, od toga devet žena. Do sada nitko za to nije odgovarao.

